

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 05/07/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“PHẦN II - CHƯƠNG VI – NÓI RÕ GIÁO DỤC CỦA PHẬT ĐÀ (BÀI BỐN)

Giáo dục của Phật Đà giúp con người đạt đến sự giác ngộ. Đa phần chúng ta hiểu sai về giáo dục của Phật nên chúng ta không có được thành tựu. Một người phụ nữ nói với tôi, bà đã quy y Phật 30 năm nhưng cuộc đời của bà vẫn khổ đau. Tôi hỏi, bà đã đọc tờ quy y mấy lần, bà suy nghĩ một lúc và trả lời là hình như bà mới chỉ đọc một lần. Trên tờ quy y có ghi những nội dung là đệ tử quy y Phật, quy y pháp, quy y Tăng; đệ tử quy y Phật không được sát sanh, không làm việc sai trái. Chúng ta quy y Phật rồi chúng ta vẫn sát sanh, tà dâm, vọng ngữ. Nhiều người cho rằng, đệ tử quy y Phật thì sẽ được Phật bảo hộ, tà ma không dám đến gần. Đây là sự ngộ nhận nghiêm trọng! Thế gian có câu: “*Đức trọng quý thân kinh*”. Người có đức hạnh thì Long Thiên Thiện Thần ủng hộ, quý thân không dám đến gần. Giáo dục của Phật hay giáo dục của Thánh Hiền là giáo dục nội học, hành giả phải thật làm.

Hòa Thượng nói: “*Giáo học của nhà Nho lấy Không giáo làm tiêu chuẩn, giáo học của nhà Phật lấy Phật làm tiêu chuẩn. Tiêu chuẩn của Khổng Lão Phu Tử có bốn khoa mục, thứ nhất là đức hạnh, thứ hai là ngôn ngữ, thứ ba là kỹ thuật, thứ tư là văn học. Chúng ta phải hoàn thiện đức hạnh của mình rồi có dư sức thì chúng ta mới học văn học, nghệ thuật. Nhà Phật chú trọng ở tâm thanh tịnh, bình đẳng, giác*”. Chúng ta tu bất cứ pháp nào chúng ta cũng phải đạt đến tâm thanh tịnh. Giáo học của nhà Nho là giáo dục đức hạnh, ngôn ngữ, kỹ thuật, văn học.

Hòa Thượng nói: “*Giáo dục của Khổng Lão Phu Tử và Thánh Hiền thế gian đề cao đời sống tinh thần. Trình tự học của giáo dục Thánh Hiền rất rõ ràng, chúng ta phải học đức hạnh sau đó mới đến học kỹ năng, văn học, nghệ thuật. Giáo học của nhà Phật cũng không ngoại lệ, trước tiên chúng ta phải đoạn phiền não, sau mới chúng ta mới học pháp môn. Đoạn phiền não chính là học đức hạnh, học pháp môn chính là học kỹ thuật, năng lực. Tuy phương thức vận dụng có thể thay đổi nhưng nguyên lý, nguyên tắc giáo dục hoàn toàn không thay đổi*”. Giáo học hiện đại và quá khứ hoàn toàn khác nhau. Nhà Nho và nhà Phật đều chú trọng học đức hạnh. Chúng ta rời xa đức hạnh, không cắm gốc đức hạnh đầu tiên thì chúng ta đã hoàn toàn sai.

Người hiện đại chú trọng hình thức hơn là chú trọng nội tâm. Ngày nay, nhiều người chỉ ngồi một chỗ đọc đạo lý Thánh Hiền nhưng không thật làm. Nếu chúng ta không thật làm thì chúng ta không thể dạy được người và chính chúng ta cũng không

có lợi ích. Chúng ta dạy người sai thì chúng ta sẽ làm lãng phí thời gian của họ. Có một số người đến hệ thống Khai Minh Đức để thử việc trong một vài ngày nhưng họ không trụ lại được vì họ chỉ học trên lý thuyết.

Nếu mọi người có thể vận dụng giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền một cách hợp lý thì chúng sanh chân thật có phước báu. Chúng ta tổ chức các lớp học, các đại lễ tri ân Cha Mẹ chính là chúng ta vận dụng tâm từ bi vô điều kiện của Phật, chuẩn mực của Thánh Hiền. Chúng ta đề cao quan hệ ngũ luân chính là chúng ta vận dụng tốt giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền. Tinh thần của nhà Phật mới giúp con người có lòng từ bi, sự hy sinh vô ngã, tình yêu vô điều kiện như vậy. Chúng ta thật làm thì chính chúng ta có lợi ích chân thật, chúng ta có niềm tin để làm một cách mạnh mẽ.

Hòa Thượng nói: **“Nhà Phật nói, Bồ Tát có tâm đại từ bi, thông đạt tất cả pháp thế, xuất thế gian nên các Ngài mới có thể làm Thiên Nhân sư, Thầy của Trời Người, dẫn đạo, giáo hóa chúng sanh. Loại năng lực này chính là trí tuệ chân thật và phương tiện khéo léo. Trí tuệ chân thật là thể, phương tiện khéo léo là vận dụng. Nếu chúng ta không có trí tuệ chân thật thì chúng ta không thể vận dụng được phương tiện khéo léo”**. Người có tâm từ bi thì họ mới nghĩ ra cách để chúng sanh chân thật đạt được lợi ích. Bồ Tát có đầy đủ kỹ thuật, năng lực. Pháp xuất thế gian là giáo huấn của Phật. Pháp thế gian là giáo huấn của Thánh Hiền. Chúng ta muốn có trí tuệ chân thật thì chúng ta phải đoạn trừ phiền não. Phiền não của chúng ta càng ít thì trí tuệ của chúng ta càng hiển lộ. Chúng ta có trí tuệ thì chúng ta mới vận dụng được những phương tiện khéo léo nhất để lợi ích chúng sanh. Chúng ta thường **“tự dĩ vi thị”**, tự cho mình là đúng nhưng chúng ta vẫn còn đầy phiền não.

Trước đây, khi tôi chưa mở Zoom nhưng tôi vẫn học nghiêm túc. Hàng ngày, chúng ta phải nghe lời giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền thì chúng ta mới nhận ra lỗi lầm. Nếu chúng ta cứ làm lười đi thì khi gặp khó khăn, chướng ngại chúng ta sẽ không biết cách vượt qua. Chúng ta **“vô sở thất tùng”**, tâm chúng ta không có chỗ nương về, không có chỗ an trú vững chãi thì chúng ta không có được lợi ích, chúng sanh cũng không có có hội có được lợi ích.

Trong **“Tứ Hoảng Thệ Nguyện”** nói: **“Phiền não vô biên thệ nguyện đoạn, pháp môn vô lượng thệ nguyện học”**. Trước tiên chúng ta phải đoạn phiền não sau đó chúng ta mới học pháp môn. Chúng ta không chú trọng đoạn phiền não mà chỉ chú trọng học rộng, nghe nhiều vậy thì chúng ta giống như cây không có gốc, xây nhà không có móng.

Nhà Phật nói: **“Phật pháp không có người giảng dạy thì cho dù có trí cũng không thể hiểu được”**. Nếu không có sự giảng giải của Hoà Thượng thì chúng ta không thể hiểu được một cách thấu suốt những đạo lý của nhà Phật. Hoà Thượng dạy chúng ta, bố thí pháp là chính chúng ta phải làm ra tấm gương, làm ra chuẩn mực để chúng sanh nhìn thấy, học theo. Bố thí pháp không chỉ là chúng ta bỏ tiền ra để in Kinh sách. Hoà Thượng giải thích **“độ”** chúng sanh chính là **“phục vụ”** chúng sanh. Thí dụ, khi chúng ta vào

quán ăn, chúng ta cần đũa, bát, tăm thì người phục vụ đều nhanh chóng đưa cho chúng ta.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta muốn có năng lực phục vụ chúng sanh thì chúng ta phải thông đạt tất cả pháp thế gian và xuất thế gian**”. Chúng ta phải thông suốt, thấu đáo, tường tận chuẩn mực của Thánh Hiền, giáo huấn của Phật thì chúng ta mới vận dụng được những phương tiện khéo léo nhất để phục vụ chúng sanh. Đây chính là như trong “**Kinh Vô Lượng Thọ**” đã nói: “**Phát Tâm Bồ Đề một lòng chuyên niệm**”. Phát Tâm Bồ Đề và một lòng chuyên niệm, hai việc này phải tương bổ, tương thành. Chúng ta chỉ phát Tâm Bồ Đề mà chúng ta không một lòng chuyên niệm hay chúng ta chỉ một lòng chuyên niệm mà chúng ta không phát Tâm Bồ Đề thì chúng ta đều không thể có thành tựu.

Nhiều người học Phật họ tưởng rằng mình làm đúng nhưng khi cận kề cái chết họ mới nhận ra là mình đã làm sai. Khi đó thần trí của họ tán loạn, họ không biết phải nương vào đâu. Lúc này họ mới nhận ra thì thời gian đã không còn kịp! Chúng ta phải ngày ngày học tập thì chúng ta mới có thể nhận ra việc làm của mình có đang theo đúng giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền hay không. Tôi đã có gần 30.000 giờ để dịch đĩa nhưng tâm tôi vẫn chưa có thay đổi lớn. Tôi học 1200 chuyên đề không trễ một phút nào vì tôi rất xem trọng thời gian học tập. Khi đồng hồ báo thức thì tôi ngồi dậy ngay, tôi luôn ở trạng thái khẩn trương, nghiêm túc. Chúng ta phải huân tập dài lâu thì chúng ta mới thay đổi được tập khí xấu ác của mình.

Chúng ta nghe lời, làm theo chuẩn mực thì chúng ta sẽ dần trở thành người có đức hạnh. Chúng ta xa lìa “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*” thì chúng ta cũng sẽ trở thành người có đức hạnh. Chúng ta làm được những điều này thì chúng ta sẽ trở thành tấm gương cho mọi người. Hiện tại, xung quanh chúng ta chỉ có nhiều tấm gương “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”. Người xưa gọi đây là: “*Thế phong nhật hạ*”. “*Thế phong*” là những chuẩn mực, tấm gương. “*Nhật hạ*” là mặt trời đang dần xuống núi, ánh sáng đang dần tắt.

Chúng ta học Phật pháp Đại Thừa thì chúng ta phải luôn có tinh thần làm lợi ích chúng sanh. Đây chính là chúng ta phát Tâm Bồ Đề. Phật A Di Đà trải qua vô lượng kiếp tu hành mới tạo ra được một thế giới trang nghiêm, thù thắng để chúng sanh có nơi an trú, tăng tấn đạo nghiệp, thẳng đến thành Phật. Tâm chúng ta nhỏ bé thì chúng ta không đủ tư cách về được thế giới Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta phải “*tự hành hoá tha*”. Tự hành giúp cho hoá tha, hoá tha giúp cho tự hành. Chúng ta tự hoàn thiện mình để chúng ta giúp người được tốt hơn, chúng ta giúp người cũng chính là giúp mình.

Chúng ta tổ chức Lễ tri ân ở Huế, Quảng Trị nên rất nhiều chúng sanh đã có được lợi ích. Ở Quảng Trị, có một giám đốc Sở đã đưa cả gia đình đến tham gia Lễ tri ân, sau đó ông đến bắt tay tôi, ông nói buổi lễ rất sâu sắc, cảm động. Chúng ta làm nhưng tâm chúng ta vẫn không quên câu Phật hiệu. Chúng sanh không biết hành hiếu, tri ân thì

chúng ta tạo cơ hội để họ làm còn chúng ta giữ tâm thanh tịnh niệm Phật. Chúng sanh biết hành hiếu, tri ân thì một ngày nào đó họ sẽ tìm đến học Phật. Người chân thật học Phật thì họ sẽ hy sinh phụng hiến, phục vụ chúng sanh vô điều kiện.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!